

Lin Tün-jing 林俊穎 (Tchaj-wan)

Lin Tün-jing (Lin Chun Ying) je mistr lyrizované prózy protkané velkolepými, spleťnými obrazy. Ve svých dílech zkoumá širokou paletu témat, včetně rodinných vzpomínek, místní historie, tužeb queer komunity a městského života. Za román *Formoský žár* (2017), v němž přesvědčivě zachytil postavení Tchaj-wanu v jednadvacátém století a nelehký osud země sevřené mezi velmocemi, získal Tchajwanskou literární cenu. Lin Tün-jing je zásadním hlasem, který napomáhá pochopit identitu i politickou mapu Tchaj-wanu; díky své schopnosti spojit poetickou jemnost s propracovanými vizemi nabízí čtenářům hluboký a reflexivní vhled do tchajwanské společnosti.

úryvky přeložil Peter Marko

výber z knihy **Sen dvou mužů**

Keď zapadá mesiac. Pred mnohými rokmi zaspali obaja v náručí toho druhého na trávinatej streche leteckého hangáru. Zobudili sa náhle pred svitaním, keď na rozhorúčenom tele pocítili ľadovo chladnú pokrývku rosy. V poslednom okamihu, keď zapadol i posledný kúsok mesiaca a nočný vzduch sa s kvílením vytratil, obaja bežali jeden za druhým, skôr ako ich doženie slnko. V rukách držali svoje rinčiacie staré pušky a utekali k prvému rodiacemu sa slnečnému lúču. Kričali na neho jeho menom, tak hlasne, silno a tak šťastne, akoby to bolo prvé slovo, ktoré vyriekli ľudia v dávnych dobách. V jedno ponuré ráno pred mnohými rokmi si oprel hlavu o jeho rameno.

Pred mnohými rokmi, keď išli na motorke, plieskal im silný vietor do ich ušných bubienkov. Taktiež bolo mnoho nocí, keď sa ostrov pod ich telami pomaly vznášal ako veľký kontinent. Rovnako ako poľovníci a lovci v dávnych vekoch, tak aj jedného dňa tí, ktorí prežili, vytetujú na hrudník istý vzor tým, ktorí príliš skoro zomreli. Čo nakreslia? Hory, rieky, slnko a mesiac, hmyz, ryby, vtáky a iné zvieratá alebo kvety a stromy, ktoré symbolizujú unikátnu scenériu, ktorú už spolu kedysi videli. Musia využiť čas, kým je telo teplé a nechať krv vytiecť, čo znamená, že duch bude slobodný. Potom si priviažu jeho hlavu k pásu ako symbol pokračujúcej dôvery, pokračujúceho vzťahu, existencie a pokračovania času. Keď zomrie aj on, už nebude nikto, kto bude poznať ich príbeh.

On a on. A to je všetko.

Extrémne teplo (Formoské horúčavy)

Prvý deň prebudenia sa po dvadsiatich rokoch hlbokého spánku. Čo ak.

Prebudiť sa na krásnom ostrove, v krásnom svete. Čo ak.

Aká je príčina, taký je výsledok.

Spať v prázdnote a chaose. Temná bola priepasť až do dnešného dňa. Hovorím, nech sem

prenikne svetlo.

Svetlo, vstúp.

V plameňoch svetla telo kúsok po kúsku zhorelo na popol a vedomie sa postupne prebúdzá.

Prvý deň prebudenia sa po dvadsiatich rokoch hlbokého spánku.

Posledné spomienka predtým, ako som upadol do hlbokého spánku, bola kapsulová miestnosť, dvakrát tak dlhá a široká ako dospelý muž. Teplota 25 stupňov Celzia a vlhkosť 60 percent. A taktiež na jemnú a studenú ženskú ruku, ktorá mi prikryla moje čelo. Odíd', povedal som. Nech ma svetlo spánku opustí. Azúrovo modrá farba svetiel postupne tmavne ako modré vajíčka vtáka červienky, prechádza do tmavej modrej farby etanolu, kobaltovo modrej, námorníckej modrej až dosiahne modrej farby polnoci. Uvoľňuje a spomaľuje mozgové vlny a napomáha vyplavovaniu endorfínov. Počul som, že sieťnica obsahuje viac ako desať miliónov tyčiniek a čapíkov s citlivosťou na svetlo. Milióny chápadiel na útese sa kolísajú a tlačia ma dole, až na dno. Vydal som zo seba pomalý a dlhý výdych. Ostala len spomienka padnutia na dno, akoby som visel na pavúčom vlákne. Pred koncom každej spoločnej hodiny jogy a meditácie zaspieva spánkový poradca zo sútry: Keď sa narodím, svet pridá jedno, plus jedna; keď zomriem, svet odčíta jedno, mínus jedna; svet pridá jedno a tiež odpočíta jedno a naopak. Ja som sa pripočítal k svetu a znova sa odrátal. Veľmi dlhý spánok je vlastne toho opakom. Dočasne odídem z tohto sveta, a potom sa do sveta vrátim späť. Kvapka rosy sa kľže dole po voskových žilách listov, pokračuje po stonkách a koreňoch, až zmizne v zemi. Plesk! Jasný a ostrý zvuk tlesknutia rúk spánkového poradcu.

Svetlo tam bolo stále, aj keď som sa prebudil.

Môj kamarát z detstva povedal, že najhoršia nočná mora pri prebúdzaní je to, keď tam je brat alebo sestra ako dinosaurus. Prekvapivo som si vzpomenu na ten vtip.

Tam je vlastne kde?

Extrémne teplo (Formoské horúčavy)

Chcel by som vám porozprávať jeden príbeh. Pred dvesto rokmi žil jeden Európan. Ja hovorím, že je to veľký klamár. Vy si môžete povedať, že je dobrodružný a potulný rytier siedmich morí a on si mohol myslieť, že je veľký idealista. Jedného dňa vo fascinujúcom období sa túlal po oceáne a podarilo sa mu za podivuhodných okolností doraziť do malého prístavu na mojom ostrove. Obyvatelia ostrova vtedy na brehu museli návštevníkov vítať s úsmevom a mávaním: Podďte! Podďte pane, podďte! Beňovský si vo svojom lodnom denníku urobil poznámky o obyvateľoch môjho ostrova. Hoci boli podľa neho už civilizovaní, ale aj tak plachí a leniví. Spôsobovali túto lenivosť dlhé, vlhké tropické dni na ostrovoch, južný uspávajúci vietor alebo dokonca bohatosť ovocia, ktoré si stačí odtrhnúť len natiiahnutím ruky? Prostredníctvom pušiek a diel pomohol jednej skupine pôvodných obyvateľov ostrova poraziť inú skupinu zradných ostrovanov, ktorí si nelegálne ukoristili úrodnú pôdu. Jeho lodné záznamy obsahujú veľké množstvo chvastania sa. Keď odchádzal z ostrova, tak mu náčelník venoval perly, osemsto libier striebra a dvanásť libier zlata. Neskôr doslova horúčkovo spísal

svoj podnikateľský plán, ako kolonizovať môj ostrov. Určite musel snívať o tom, že môže získať uznanie a podporu španielskej kráľovnej ako kedysi jeho predchodca Kolumbus a stane sa prvým európskym kráľom nášho ostrova. Ak by sa táto udalosť naozaj uskutočnila, ako by to vyzeralo teraz? Všetci by sme boli (Ó podďte! Podďte, podďte pane) občania zvrchovanej Európy? Moja stará mama celý svoj život oslovovala policajtov pane. Haha, taký predmoderný slovník. Možno je náš ostrov vitrína Európy v Ázii? Perla Európy v Ázii?

(Beňovský — Mauritius Augustus Count de Benyowsky)